

Mál nr. 150/2020**M og
V vegna slysatryggingar ökumanns og/eða eiganda A****Ágreiningur um hvort tilkynnt hafi verið um slys innan tilkynningarfrests.****Gögn.**

Málskot dags. 22.04.2020 ásamt fylgiskjölum 1-6.

Bréf V dags. 05.05.2020.

Viðbótarathugasemdir M, dags. 11.05.2020.

Málsatvik.

Samkvæmt málskoti slasaðist M við akstur A hinn 14. ágúst 2017, þegar A endaði utan vegar. Hafi hann átt við höfuð- og stoðkerfisverki að stríða síðan. V hafnaði bótaskyldu vegna líkamstjóns M með bréfi dags. 4. september 2019 á þeim forsendum að tilkynning um slysið hafi verið of seint fram komin í skilningi 1. mgr. 124. gr. laga um váttryggingarsamninga nr. 30/2004. Þannig hafi V ekki tilkynnt V um tjón sitt fyrir en hinn 18. júlí 2019, eða tæpum tveimur árum eftir tjónsdag. Á þeim tíma hafi verið meira en ár frá því M hefðu mátt vera ljósar afleiðingar slyssins.

M er ósammála þeirri afstöðu og vísar m.a. til dómafordæma máli sínu til stuðnings.

Í bréfi V til nefndarinnar kemur fram að M vilji miða upphaf tilkynningarfrests við læknaþríf dags. 28. september 2019, en þar komi fram að þar sem tvö ár séu liðin frá slysdegi sé ljóst að um varanlegar afleiðingar sé að ræða. V telur að M hafi mátt gera sér grein fyrir varanlegum afleiðingum slyssins mun fyrir. Við læknskómu hinn 13. desember 2017 hafi M þannig kvartað yfir því að hafa verið með höfuðverk undanfarna mánuði. Þá hafi M, hinn 20. september 2018 leitað til heilsugæslu vegna höfuðverkja og svima. Hafi M því þjáðst af slæmum höfuðverk allt frá slysdegi. M hafi tilkynnt tjón sitt til V hinn 18. júlí 2019, en ljóst sé að þá hafi verið meira en ár frá því hann mátti gera sér grein fyrir varanlegum afleiðingum slyssins. Það að M hafi ekki leitað til taugalæknis fyrir en hinn 17. júlí 2019 breyti engu um þá afstöðu enda ófært gæti M teygst tilkynningarfrestinn með því að leita ekki fyrir staðfestingar á tjóni sínu. Er bótaskyldu því hafnað.

Í viðbótarathugasemdum sínum gerir M í fyrsta lagi athugasemdir við að dagsetningar séu á reiki hjá V. Í upphaflegu höfnunarbréfi V sé þannig miðað við að M hafi átt að vera afleiðingar slyssins ljósar eigi síðar en 14. ágúst 2018, en í bréfi V til nefndarinnar sé miðað við dagsetningu fyrir 18. júlí 2018 og engin skýring sé veitt á þessu misræmi. Þá bendir M á að samkvæmt lögregluskýrslu sem gerð var vegna slyssins hafi í upphafi ekki verið talið að M hafi meiðst við slysið. Í fyrstu lækneisheimsóknum M hafi það heldur ekki verið mat lækna að um varanleg einkenni væri að ræða og hafi honum aðeins verið ávísað vægum verkjalyfjum. Það sé ekki fyrir en M hafi leitað til taugalæknis sumarið 2019 sem hann hafi verið greindur með hálstögnun og taugaskaða sem rakinn verði til slyssins.

Álit:

M varð sem fyrir segir fyrir slysi hinn 14. ágúst 2017 en V var tilkynnt um tjónið hinn 18. júlí 2019, eða um einu ári og ellefu mánuðum eftir tjónsdag. Í 1. mgr. 124 gr. laga um váttryggingarsamninga segir að sá sem rétt eigi til bóta samkvæmt slysatryggingu, sjúkratryggingu eða heilsutryggingu með eða án uppsagnarréttar glati þeim rétti ef krafa er ekki gerð um bætur til félagsins innan árs frá því að hann fékk vitneskju um þau atvik sem hún er reist á. Í máli þessu er deilt um hvort krafa M á hendur V hafi komið fram innan þeirra tímamarka. Verður að miða við að umræddur ársfrestur hefjist þegar afleiðingar slyss eru kunnar tjónþola. Taka verður undir þá afstöðu M að dagsetningar í málalíbúnaði V eru nokkuð á reiki og óljóst hvaða dagsetningu V kys að miða við að M hafi verið kunnugt um afleiðingar slyssins.

Samkvæmt gögnum sem liggja fyrir nefndinni leitaði M fyrst til læknis vegna afleiðinga slyssins hinn 17. ágúst 2017, eða þremur dögum eftir umrætt atvik. Þá greindust engin brot og fólst meðferð í verkjalyfjum og eftirliti eftir þörfum. Hinn 13. desember 2017 leitaði M til heilsugæslu vegna höfuðverkja og aftur hinn 20. september 2018. Virðist engin afgerandi greining né meðferðaráætlun

liggja fyrir á grundvelli skoðana sem fram fóru þá og var M vísað til sérfræðings í heila- og taugasjúkdómum vegna umræddra höfuðverkja. M virðist hafa átt tíma hjá umræddum sérfræðingi hinn 17. júlí 2019, en í vottorði heilsugæslulæknis, dags. 20. ágúst 2019, kemur fram að óráðlegt sé að meta batahorfur fyrir en mat sérfræðings í heila- og taugasjúkdómum liggi fyrir. Þá kemur fram í fyrirliggjandi vottorði heila- og taugalæknis, dags. 28. september 2019, að þar sem liðin séu meira en tvö ár frá slysinu telji viðkomandi læknir um varanlegan skaða að ræða og er M greindur með hálstognun og taugaskaða, og áframhaldandi meðferð í sprautuformi ráðlögð. Verður því að miða við að fram að þeim tíma hafi M ekki mátt vera ljóst að afleiðingar slyssins væru varanlegar og í öllu falli að honum hafi ekki verið það ljóst fyrir 18. júlí 2018. Verður samkvæmt öllu framansögðu að telja að krafa M á hendur V hafi verið sett fram innan áskilinna tímamarka 1. mgr. 124. gr. laga um váttryggingarsamninga og að bótaskylda sé þar af leiðandi fyrir hendi.

Niðurstaða.

M á rétt á bótum úr slysatryggingu ökumanns og/eða eiganda A hjá V.

Reykjavík 27. maí 2020

Þóra Hallgrímsdóttir lögfr.

Valgeir Pálsson lögfr.

Hildigunnur Hafsteinsdóttir lögfr.